

Warszawa, dnia 16 lipca 2020 r.

Poz. 1252

OBWIESZCZENIE
MARSZAŁKA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 18 czerwca 2020 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

1. Na podstawie art. 16 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1079), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

- 1) ustawą z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. 1214),
- 2) ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1655 oraz z 2020 r. poz. 288),
- 3) ustawą z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. poz. 1495 oraz z 2020 r. poz. 568 i 875)

oraz zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem 18 czerwca 2020 r.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia tekst jednolity ustawy nie obejmuje:

- 1) odnośników nr 1 i 2 oraz art. 175 ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. 1214), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża:

- 1) dyrektywę Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 256 z 13.09.1991, Dz. Urz. UE L 179 z 08.07.2008, str. 5, Dz. Urz. UE L 137 z 24.05.2017, str. 22 oraz Dz. Urz. UE L 191 z 22.07.2017, str. 12);
- 2) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/28/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. Urz. UE L 96 z 29.03.2014, str. 1).

²⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu:

- 1) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012 z dnia 14 marca 2012 r. wdrażającego art. 10 Protokołu Narodów Zjednoczonych przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (protokół NZ w sprawie broni palnej), oraz ustanawiającego zezwolenia na wywóz i środki dotyczące przywozu i tranzytu dla broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 1);

- 2) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2403 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiającego wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku (Dz. Urz. UE L 333 z 19.12.2015, str. 62, Dz. Urz. UE L 202 z 05.03.2018, str. 56 oraz Dz. Urz. UE L 202 z 28.07.2016, str. 56).”

„Art. 175. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów art. 10 ust. 2, art. 17 ust. 2 pkt 2, art. 47 ust. 4 i 5, art. 59 ust. 4 i 5, art. 63 ust. 1 pkt 3, działu IV, art. 143 pkt 3, art. 171 oraz załącznika do ustawy, które wchodzi w życie z dniem 14 grudnia 2019 r.”;

- 2) art. 36 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1655 oraz z 2020 r. poz. 288), który stanowi:

„Art. 36. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 marca 2021 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 9, 10, 12, 13, 17–27, art. 15, art. 28 i art. 35, które wchodzi w życie z dniem 1 marca 2020 r.”;

- 3) art. 86 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. poz. 1495 oraz z 2020 r. poz. 568 i 875), który stanowi:

„Art. 86. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 67, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą od dnia 27 lipca 2019 r.;
- 2) art. 19 pkt 2 i 3 oraz art. 57, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
- 3) art. 2 pkt 2 i 18–21, które wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia;
- 4) art. 62 pkt 1, 4 i 5, które wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 5) art. 1 pkt 1–3, art. 55 oraz art. 70, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2021 r.
- 6) art. 33 pkt 2 i 4, które wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2020 r.;
- 7) art. 62 pkt 6 lit. a tiret trzecie, lit. b i e i pkt 7 oraz art. 73 ust. 1–8, które wchodzi w życie z dniem 1 października 2020 r.;
- 8) art. 14:
 - a) pkt 1:
 - lit. a i lit. b w zakresie uchylonego art. 4ba ust. 6,
 - lit. c w zakresie dodanego art. 4ba ust. 9,
 - b) pkt 4:
 - lit. a i lit. b w zakresie uchylonego art. 43d ust. 2,
 - lit. c w zakresie dodanego art. 43d ust. 6,
 - c) pkt 5,
 - d) pkt 6 w zakresie dodanego art. 43f ust. 1–3 i 5
 - które wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2023 r.;
- 9) art. 63 pkt 1 lit. b i pkt 2 oraz art. 68, które wchodzi w życie z dniem wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 zdanie drugie Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. poz. 864).”.

Marszałek Sejmu: *E. Witek*

Załącznik do obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej
Polskiej z dnia 18 czerwca 2020 r. (poz. 1252)

USTAWA

z dnia 6 marca 2018 r.

o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa reguluje podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej przez osoby zagraniczne na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, czasowe oferowanie lub świadczenie usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez osoby zagraniczne będące przedsiębiorcami oraz określa zasady tworzenia przez osoby zagraniczne będące przedsiębiorcami oddziałów i przedstawicielstw w Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Ustawa określa również zasady współpracy międzynarodowej właściwych organów w zakresie świadczenia usług.

Art. 2. 1. Osoby zagraniczne mogą podejmować i wykonywać działalność gospodarczą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach określonych w ustawie.

2. Osoby zagraniczne będące przedsiębiorcami mogą tworzyć w Rzeczypospolitej Polskiej oddziały, przedstawicielstwa lub czasowo oferować lub świadczyć usługę, na zasadach określonych w ustawie.

Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) działalność gospodarcza – działalność gospodarczą w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 424);
- 2) minister – ministra właściwego do spraw gospodarki;
- 3) nadrzędny interes publiczny – wartość podlegająca ochronie, w szczególności porządek publiczny, bezpieczeństwo publiczne, bezpieczeństwo państwa, zdrowie publiczne, utrzymanie równowagi finansowej systemu zabezpieczenia społecznego, ochrona konsumentów, usługobiorców i pracowników, uczciwość w transakcjach handlowych, zwalczanie nadużyć, ochrona środowiska naturalnego i miejskiego, zdrowie zwierząt, własność intelektualna, cele polityki społecznej i kulturalnej oraz ochrona narodowego dziedzictwa historycznego i artystycznego;
- 4) oddział – wyodrębnioną i samodzielną organizacyjnie część działalności gospodarczej, wykonywaną przez przedsiębiorcę poza siedzibą przedsiębiorcy lub głównym miejscem wykonywania działalności;
- 5) osoba zagraniczna:
 - a) osobę fizyczną nieposiadającą obywatelstwa polskiego,
 - b) osobę prawną z siedzibą za granicą,
 - c) jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną posiadającą zdolność prawną, z siedzibą za granicą;
- 6) państwo członkowskie – inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- 7) przedsiębiorca zagraniczny – osobę zagraniczną wykonującą działalność gospodarczą za granicą oraz obywatela polskiego wykonującego działalność gospodarczą za granicą;
- 8) usługa – świadczenie wykonywane przez usługodawcę z państwa członkowskiego na własny rachunek, zwykle za wynagrodzeniem, w szczególności usługi budowlane, handlowe oraz usługi świadczone w ramach wykonywanego zawodu;
- 9) usługobiorca – osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, korzystającą lub zamierzającą skorzystać z usługi świadczonej przez usługodawcę z państwa członkowskiego;
- 10) usługodawca z państwa członkowskiego – przedsiębiorcę zagranicznego z państwa członkowskiego, który wykonuje działalność gospodarczą zgodnie z obowiązującymi w tym państwie przepisami, a na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej czasowo oferuje lub świadczy usługę;

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą usług na rynku wewnętrznym (Dz. Urz. UE L 376 z 27.12.2006, str. 36).

- 11) właściwy organ – właściwy w sprawach podejmowania, wykonywania lub zakończenia świadczenia usługi organ administracji publicznej, organ samorządu zawodowego oraz inny organ władzy publicznej;
- 12) zawód regulowany – zawód regulowany w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. z 2020 r. poz. 220).

Rozdział 2

Działalność gospodarcza osób zagranicznych

Art. 4. 1. Osoby zagraniczne z państw członkowskich mogą podejmować i wykonywać działalność gospodarczą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na takich samych zasadach jak obywatele polscy.

2. Obywatele innych państw niż państwa członkowskie, którzy:

- 1) posiadają w Rzeczypospolitej Polskiej:
 - a) zezwolenie na pobyt stały,
 - b) zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej,
 - c)²⁾ zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 144, art. 151 ust. 1, art. 159 ust. 1 lub art. 186 ust. 1 pkt 3, 4 i 7 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35),
 - d) status uchodźcy,
 - e) ochronę uzupełniającą,
 - f) zgodę na pobyt ze względów humanitarnych lub zgodę na pobyt tolerowany,
 - g) zezwolenie na pobyt czasowy i pozostają w związku małżeńskim zawartym z obywatelem polskim zamieszkałym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - h) zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania działalności gospodarczej, udzielone ze względu na kontynuowanie prowadzonej już działalności gospodarczej na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej;
- 2) korzystają w Rzeczypospolitej Polskiej z ochrony czasowej,
- 3) posiadają ważną Kartę Polaka,
- 4) są członkami rodziny, w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2019 r. poz. 293), dołączającymi do obywateli państw, o których mowa w ust. 1, lub przebywającymi z nimi,
- 5) przebywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 2 lub art. 206 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach lub na podstawie umieszczonego w dokumencie podróży odcisku stempla, który potwierdza złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, jeżeli bezpośrednio przed złożeniem wniosku byli uprawnieni do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej na podstawie ust. 2 pkt 1 lit. c i g

– mogą podejmować i wykonywać działalność gospodarczą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na takich samych zasadach jak obywatele polscy.

3.³⁾ Osoby zagraniczne inne niż wymienione w ust. 1 i 2 mają prawo do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej wyłącznie w formie spółki: komandytowej, komandytowo-akcyjnej, z ograniczoną odpowiedzialnością i akcyjnej, a także do przystępowania do takich spółek oraz obejmowania bądź nabywania ich udziałów lub akcji, o ile umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej.

3.⁴⁾ **Osoby zagraniczne inne niż wymienione w ust. 1 i 2 mają prawo do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej wyłącznie w formie spółki komandytowej, spółki komandytowo-akcyjnej, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, prostej spółki akcyjnej i spółki akcyjnej, a także do przystępowania do takich spółek oraz obejmowania bądź nabywania ich udziałów lub akcji, o ile umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej.**

²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 63 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. poz. 1495 oraz z 2020 r. poz. 568 i 875), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.

³⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 4.

⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 33 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1655 oraz z 2020 r. poz. 288), która wejdzie w życie z dniem 1 marca 2021 r.

4. Członek rodziny, w rozumieniu art. 159 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, osoby zagranicznej, do której odnoszą się umowy międzynarodowe, o których mowa w ust. 3, posiadający zezwolenie na pobyt czasowy, może podejmować i wykonywać działalność gospodarczą na takich samych zasadach jak ta osoba zagraniczna.

5. Członek rodziny, w rozumieniu art. 159 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, posiadający zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z przybywaniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywaniem na tym terytorium w celu połączenia z rodziną, może podejmować i wykonywać działalność gospodarczą w takim samym zakresie jak cudzoziemcy, którzy posiadają zezwolenie na pobyt czasowy i wykonują działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej dokonanej na zasadzie wzajemności.

6. Właściwy organ, dokonując oceny spełnienia wymogów niezbędnych do podjęcia i wykonywania działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uznaje wymogi, jakie spełnił przedsiębiorca zagraniczny z państwa członkowskiego, aby na terytorium tego państwa mógł podjąć lub wykonywać działalność gospodarczą, w szczególności uznaje certyfikaty, zaświadczenia lub inne dokumenty wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego, które potwierdzają spełnienie warunków podjęcia i wykonywania działalności gospodarczej.

7. Właściwy organ uznaje ubezpieczenia i gwarancje odpowiedzialności zawodowej wydane w państwach członkowskich, w zakresie, w jakim spełniają warunki określone w przepisach odrębnych ustaw.

Rozdział 3

Transgraniczna działalność usługowa

Art. 5. 1. Usługodawca z państwa członkowskiego może czasowo świadczyć usługi na zasadach określonych w przepisach Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej albo w postanowieniach umów regulujących swobodę świadczenia usług bez konieczności uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

2. Czasowe świadczenie usług przez usługodawcę z państwa członkowskiego może wiązać się z obowiązkiem uzyskania koncesji, zezwolenia, wpisu do rejestru działalności regulowanej, certyfikatu lub inną formą reglamentacji, o ile przepisy odrębnych ustaw nakładają taki obowiązek ze względu na porządek publiczny, bezpieczeństwo publiczne, bezpieczeństwo państwa, zdrowie publiczne lub ochronę środowiska naturalnego.

3. Osoby zagraniczne inne niż określone w ust. 1 mogą świadczyć usługi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach określonych w wiążących Rzeczpospolitą Polską umowach międzynarodowych lub – w braku takich umów – na zasadzie wzajemności.

Art. 6. 1. Właściwy organ nie może nakładać na usługobiorcę wymogów, które ograniczają korzystanie z usług świadczonych przez usługodawcę z państwa członkowskiego, w szczególności:

- 1) obowiązku uzyskania zezwolenia na korzystanie z usługi;
- 2) ograniczeń stanowiących dyskryminację w zakresie przyznawania pomocy finansowej.

2. Właściwy organ nie może nakładać na usługobiorcę wymogów dyskryminujących ze względu na pochodzenie lub miejsce zamieszkania.

Art. 7. 1. Usługodawca z państwa członkowskiego może świadczyć usługi różnego rodzaju samodzielnie lub łącznie z innymi usługodawcami z państwa członkowskiego.

2. Wprowadzenie wyjątku od zasady określonej w ust. 1 może nastąpić w odrębnych ustawach i jest dopuszczalne wyłącznie w celu:

- 1) zapewnienia niezależności i bezstronności wykonywania zawodu regulowanego, jak również zagwarantowania zgodności z etyką zawodową i zasadami postępowania zawodowego;
- 2) zagwarantowania niezależności i bezstronności świadczenia usług w zakresie certyfikacji, akredytacji, nadzoru technicznego, wykonywania badań lub prób.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie wyłączają stosowania przepisów ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2019 r. poz. 369, 1571 i 1667).

Art. 8. 1. Na wniosek usługobiorcy usługodawca z państwa członkowskiego jest obowiązany udostępnić informacje o prowadzonej działalności związanej bezpośrednio z oferowaną usługą, o spółkach, w których uczestniczy, które są bezpośrednio powiązane ze świadczoną usługą, oraz o środkach podjętych w celu uniknięcia konfliktu interesów.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, usługodawca z państwa członkowskiego podaje także w dokumentach zawierających opis oferowanych przez niego usług.

Art. 9. 1. Usługodawca z państwa członkowskiego wykonujący zawód regulowany może rozpowszechniać informacje o świadczonej usłudze mające na celu promowanie towarów, usług lub wizerunku, jeżeli informacje te są zgodne z zasadami wykonywania tego zawodu.

2. Wprowadzanie ograniczeń w zakresie rozpowszechniania informacji, o których mowa w ust. 1, jest dopuszczalne tylko w przypadku, gdy ograniczenia te nie prowadzą do dyskryminacji, są proporcjonalne i uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym.

Art. 10. Usługodawca z państwa członkowskiego zapewnia, aby ogólne warunki dostępu do usługi nie dyskryminowały usługobiorcy ze względu na obywatelstwo lub miejsce zamieszkania.

Art. 11. 1. Usługodawca z państwa członkowskiego, przed zawarciem umowy w formie pisemnej, a w przypadku braku pisemnej umowy – przed rozpoczęciem świadczenia usługi, jest obowiązany, w sposób jednoznaczny, podać usługobiorcy następujące informacje:

- 1) firmę, adres siedziby albo adres miejsca zamieszkania i głównego miejsca wykonywania działalności;
- 2) organ rejestrowy i numer w rejestrze, w którym usługodawca z państwa członkowskiego jest zarejestrowany jako przedsiębiorca, albo informację o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej;
- 3) adres poczty elektronicznej lub inne dane umożliwiające bezpośredni kontakt z usługodawcą z państwa członkowskiego;
- 4) wskazanie:
 - a) organu lub podmiotu, który wydał koncesję, zezwolenie lub certyfikat, lub dokonał wpisu do rejestru albo wydał inny dokument uprawniający usługodawcę z państwa członkowskiego do świadczenia usługi, lub
 - b) pojedynczego punktu kontaktowego w rozumieniu art. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/123/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz. Urz. UE L 376 z 27.12.2006, str. 36) właściwego dla usługodawcy;
- 5) wskazanie samorządu zawodowego, do którego należy usługodawca z państwa członkowskiego, tytułu zawodowego oraz państwa, w którym przyznano ten tytuł;
- 6) główne cechy usługi;
- 7) cenę usługi, jeżeli została ustalona;
- 8) stosowane przez usługodawcę z państwa członkowskiego wzorce umów oraz postanowienia umowne określające prawo właściwe dla danej umowy lub sąd albo inny organ właściwy do rozstrzygnięcia sporów;
- 9) numer identyfikacji podatkowej (NIP) lub inny numer identyfikacyjny, którym usługodawca z państwa członkowskiego jest obowiązany posługiwać się na potrzeby podatku od towarów i usług;
- 10) o posiadaniu obowiązkowego ubezpieczenia lub gwarancji finansowej, wraz z danymi ubezpieczyciela lub gwaranta, oraz o zasięgu terytorialnym ubezpieczenia;
- 11) o gwarancjach jakości wykonanej usługi, które nie są wymagane przepisami prawa.

2. Na wniosek usługobiorcy usługodawca z państwa członkowskiego udostępnia następujące informacje dodatkowe:

- 1) o sposobie kalkulacji ceny za usługę, jeżeli cena nie została wcześniej ustalona lub gdy nie ma możliwości podania dokładnej ceny;
- 2) o regulacjach prawnych dotyczących wykonywanego przez usługodawcę z państwa członkowskiego zawodu regulowanego oraz sposobu, w jaki można uzyskać dostęp do tych uregulowań;
- 3) o kodeksach dobrych praktyk, którym usługodawca z państwa członkowskiego podlega, wraz ze wskazaniem miejsca ich publikacji;
- 4) o możliwości pozasądowego rozstrzygnięcia sporów z tym usługodawcą, jak również określa sposób, w jaki można uzyskać dostęp do szczegółowych informacji dotyczących charakterystyki i warunków korzystania z pozasądowego rozstrzygnięcia sporów, w szczególności w przypadku gdy usługodawca z państwa członkowskiego podlega przepisom kodeksu dobrych praktyk lub jest członkiem stowarzyszenia handlowego lub zrzeszenia zawodowego, które przewiduje odwołanie do pozasądowego rozstrzygnięcia sporów.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, usługodawca z państwa członkowskiego jest obowiązany udostępnić w sposób zapewniający zapoznanie się przez usługobiorcę z tymi informacjami, w szczególności:

- 1) w miejscu, w którym świadczona jest usługa;
- 2) w miejscu zawarcia umowy;
- 3) na swojej stronie internetowej;
- 4) w dokumentach informacyjnych dostarczonych usługobiorcy.

Art. 12. 1. Przepisów niniejszego rozdziału oraz przepisów rozdziału 6 nie stosuje się do świadczenia usług, o których mowa w:

- 1) ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 8);
- 2) ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2019 r. poz. 540, 730, 1495, 1655 i 2020);
- 3) ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805);
- 4) ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2020 r. poz. 514 i 567), z wyłączeniem świadczenia usług w zakresie kształcenia podyplomowego;
- 5) ustawie z dnia 20 grudnia 1996 r. o portach i przystaniach morskich (Dz. U. z 2020 r. poz. 998);
- 6) art. 75a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 110, 284, 568 i 695);
- 7) ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2020 r. poz. 838);
- 8) *ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1277, 1343, 1452 i 1910 oraz z 2018 r. poz. 398)⁵⁾*;
- 9) ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1568, 1901 i 2170 oraz z 2020 r. poz. 284);
- 10)⁶⁾ art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. 1214 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 148);
- 11) art. 5 ust. 1 i art. 5b ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2140 oraz z 2020 r. poz. 875);
- 12) ustawie z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 944);
- 13) ustawie z dnia 18 września 2001 r. – Kodeks morski (Dz. U. z 2018 r. poz. 2175);
- 14) ustawie z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2019 r. poz. 1580 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 284), z wyłączeniem świadczenia usług polegających na szkoleniu personelu lotniczego w celu uzyskania licencji członka personelu lotniczego oraz usług innych niż przewóz lotniczy;
- 15) ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1043);
- 16) ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2019 r. poz. 688, 1570 i 2020 oraz z 2020 r. poz. 284), z wyłączeniem świadczenia usług w ramach wykonywanej działalności gospodarczej, o której mowa w art. 9 ust. 1 tej ustawy, przez organizacje pozarządowe oraz podmioty wymienione w art. 3 ust. 3 tej ustawy;
- 17) ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1507, 1622, 1690, 1818 i 2473), z wyłączeniem świadczenia usług w ramach wykonywanej działalności gospodarczej, o której mowa w art. 67 tej ustawy, oraz usług świadczonych osobom potrzebującym przez podmioty niepubliczne wyłonione przez jednostki samorządu terytorialnego, w drodze zamówień publicznych;
- 18) ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2019 r. poz. 2460 oraz z 2020 r. poz. 374, 695 i 875);
- 19) ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1373, z późn. zm.⁷⁾);
- 20) ustawie z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2019 r. poz. 2199 oraz z 2020 r. poz. 568 i 875);

⁵⁾ Ustawa utraciła moc z dniem 1 stycznia 2019 r. na podstawie art. 305 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. poz. 771), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.

⁶⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 151 ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. 1214), która weszła w życie z dniem 1 sierpnia 2019 r.

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1394, 1590, 1694, 1726, 1818, 1905, 2020 i 2473 oraz z 2020 r. poz. 695 i 945.

- 21) ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2183, z późn. zm.⁸⁾)⁹⁾;
- 22) ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1056, z 2019 r. poz. 1815 oraz z 2020 r. poz. 284);
- 23) ustawie z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 882);
- 24) ustawie z dnia 4 września 2008 r. o ochronie żeglugi i portów morskich (Dz. U. z 2019 r. poz. 692);
- 25) ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 847 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 284);
- 26) ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2020 r. poz. 295 i 567);
- 27) ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. z 2020 r. poz. 562, 567 i 945), z wyłączeniem świadczenia usług w zakresie kształcenia podyplomowego;
- 28) ustawie z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz. U. z 2020 r. poz. 680);
- 29) ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 154 i 875), z wyłączeniem świadczenia usług w zakresie prowadzenia kursów;
- 30) ustawie z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1041), w zakresie świadczenia powszechnych usług pocztowych;
- 31) ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o pracy na morzu (Dz. U. z 2019 r. poz. 1889 i 2197);
- 32) ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 910), z wyłączeniem działalności oświatowej, o której mowa w art. 170 ust. 2 tej ustawy, oraz w ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2019 r. poz. 1481, 1818 i 2197);
- 33) ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2019 r. poz. 1421, 1571, 2200 i 2217 oraz z 2020 r. poz. 568) w zakresie wykonywania zawodu przez biegłego rewidenta oraz świadczenia usług przez firmy audytorskie związanych z wykonywaniem czynności rewizji finansowej;
- 34) ustawie z dnia 15 czerwca 2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (Dz. U. poz. 1293).

2. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się w zakresie:

- 1) regulowanym ustawami podatkowymi w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.¹⁰⁾);
- 2) regulowanym przepisami celnymi oraz przepisami określającymi zasady przywozu i wywozu towarów do Unii Europejskiej lub z Unii Europejskiej w zakresie realizowanym przez organy Krajowej Administracji Skarbowej, w szczególności związanymi z realizacją polityki rolnej i handlowej.

3. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do:

- 1) usług finansowych świadczonych przez podmioty wykonujące działalność na rynku finansowym na podstawie przepisów wymienionych w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 180, 284, 568 i 695);
- 2) usług finansowych, takich jak usługi z zakresu działalności kredytowej, doradztwa inwestycyjnego, obsługi papierów wartościowych oraz innych usług finansowych, o których mowa w załączniku nr I do dyrektywy 2013/36/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 338, z późn. zm.¹¹⁾), określającym wykaz rodzajów działalności podlegających wzajemnemu uznawaniu.

4. Przepisy niniejszego rozdziału nie wyłączają stosowania przepisów z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2201 oraz z 2018 r. poz. 138, 398, 650, 730, 912, 1000, 1115 i 1693.

⁹⁾ Ustawa utraciła moc z dniem 1 października 2018 r., z wyjątkiem art. 98, art. 100, art. 101, art. 102, art. 103, art. 103a, art. 104 i art. 106, które utraciły moc z dniem 31 grudnia 2018 r., na podstawie art. 169 pkt 3 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1669), która weszła w życie z dniem 1 października 2018 r.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 924, 1018, 1495, 1520, 1553, 1556, 1649, 1655, 1667, 1751, 1818, 1978, 2020 i 2200 oraz z 2020 r. poz. 285, 568 i 695.

¹¹⁾ Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 208 z 02.08.2013, str. 73, Dz. Urz. UE L 60 z 28.02.2014, str. 34, Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, Dz. Urz. UE L 337 z 23.12.2015, str. 35 oraz Dz. Urz. UE L 20 z 25.01.2017, str. 1.

Art. 13. W sprawach określonych w niniejszym rozdziale stosuje się odpowiednio przepisy art. 4 ust. 6 i 7 niniejszej ustawy, art. 27–32 i art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców oraz przepisy działu III ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1291, 1495 i 1649).

Rozdział 4

Oddziały przedsiębiorców zagranicznych

Art. 14. 1. Dla wykonywania działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przedsiębiorcy zagraniczni z państw członkowskich mogą tworzyć oddziały z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Przedsiębiorcy zagraniczni inni niż określeni w ust. 1 mogą, dla wykonywania działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na zasadzie wzajemności, o ile ratyfikowane umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej, tworzyć oddziały z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 15. Przedsiębiorca zagraniczny w ramach oddziału może wykonywać działalność gospodarczą wyłącznie w zakresie, w jakim prowadzi tę działalność za granicą.

Art. 16. Przedsiębiorca zagraniczny tworzący oddział jest obowiązany ustanowić osobę upoważnioną w oddziale do reprezentowania przedsiębiorcy zagranicznego.

Art. 17. Przedsiębiorca zagraniczny może rozpocząć działalność w ramach oddziału po uzyskaniu wpisu oddziału do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego.

Art. 18. Niezależnie od obowiązków określonych w przepisach o Krajowym Rejestrze Sądowym przedsiębiorca zagraniczny jest obowiązany:

- 1) jeżeli działa na podstawie aktu założycielskiego, umowy lub statutu – złożyć ich odpisy do akt rejestrowych oddziału wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem na język polski; w przypadku gdy przedsiębiorca zagraniczny utworzył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej więcej niż jeden oddział, złożenie tych dokumentów może nastąpić w aktach jednego z oddziałów, z tym że w aktach rejestrowych pozostałych oddziałów należy złożyć kopie tych dokumentów oraz wskazać ten oddział, w którego aktach złożono oryginały tych dokumentów, wraz z oznaczeniem sądu, w którym znajdują się akta, i numeru oddziału w rejestrze;
- 2) jeżeli istnieje lub wykonuje działalność na podstawie wpisu do rejestru – złożyć do akt rejestrowych oddziału odpis z tego rejestru wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem na język polski; w przypadku gdy przedsiębiorca zagraniczny utworzył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej więcej niż jeden oddział, złożenie tych dokumentów może nastąpić w aktach jednego z oddziałów, z tym że w aktach rejestrowych pozostałych oddziałów należy złożyć kopie tych dokumentów oraz wskazać ten oddział, w którego aktach złożono oryginały tych dokumentów, wraz z oznaczeniem sądu, w którym znajdują się akta, i numeru oddziału w rejestrze.

Art. 19. Przedsiębiorca zagraniczny, który utworzył oddział, jest obowiązany:

- 1) używać do oznaczenia oddziału oryginalnej nazwy przedsiębiorcy zagranicznego wraz z przetłumaczoną na język polski nazwą formy prawnej przedsiębiorcy oraz dodaniem wyrazów „oddział w Polsce”;
- 2) prowadzić dla oddziału oddzielną rachunkowość w języku polskim zgodnie z przepisami o rachunkowości;
- 3) zgłaszać ministrowi wszelkie zmiany stanu faktycznego i prawnego w zakresie okoliczności, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 2, w terminie 14 dni od dnia ich wystąpienia.

Art. 20. 1. Minister wydaje decyzję o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę zagranicznego w ramach oddziału, w przypadku gdy:

- 1) przedsiębiorca zagraniczny rażąco narusza prawo polskie;
- 2) nastąpiło otwarcie likwidacji przedsiębiorcy zagranicznego, który utworzył oddział, lub przedsiębiorca ten utracił prawo wykonywania działalności gospodarczej;
- 3) działalność przedsiębiorcy zagranicznego zagraża bezpieczeństwu lub obronności państwa, bezpieczeństwu informacji niejawnych o klauzuli tajności „poufne” lub wyższej lub innemu nadrzędnemu interesowi publicznemu;
- 4) przedsiębiorca zagraniczny został wykreślony z rejestru wskazanego we wpisie oddziału przedsiębiorcy zagranicznego do rejestru przedsiębiorców.

2. W przypadku wydania decyzji na podstawie ust. 1 pkt 1–3, minister zawiadamia przedsiębiorcę zagranicznego o obowiązku wszczęcia postępowania likwidacyjnego oddziału w oznaczonym terminie, nie krótszym niż 30 dni. Odpis decyzji, o której mowa w ust. 1, minister przesyła do właściwego sądu rejestrowego.

3. W przypadku wydania decyzji na podstawie ust. 1 pkt 4, minister zawiadamia o tym osobę, o której mowa w art. 16, wskazaną we wpisie oddziału w rejestrze przedsiębiorców.

4. Doręczenia decyzji wydanej na podstawie ust. 1 pkt 4 dokonuje się na adres siedziby oddziału wskazany we wpisie oddziału przedsiębiorcy zagranicznego w rejestrze przedsiębiorców.

5. Do postępowania likwidacyjnego, o którym mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 505, z późn. zm.¹²⁾) o likwidacji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

6. Przepisów ust. 1–5 nie stosuje się do przedsiębiorców zagranicznych z państw członkowskich.

Rozdział 5

Przedstawicielstwa przedsiębiorców zagranicznych

Art. 21. Przedsiębiorcy zagraniczni mogą tworzyć i prowadzić na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przedstawicielstwa.

Art. 22. Zakres działania przedstawicielstwa może obejmować wyłącznie prowadzenie działalności w zakresie reklamy i promocji przedsiębiorcy zagranicznego.

Art. 23. 1. Przedstawicielstwo mogą utworzyć i prowadzić również osoby zagraniczne, powołane aktem właściwego organu państwa ich siedziby do promocji gospodarki tego państwa, z tym że zakres działania takiego przedstawicielstwa może obejmować wyłącznie promocję i reklamę gospodarki tego państwa.

2. Do przedstawicielstwa, o którym mowa w ust. 1, przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio.

Art. 24. 1. Utworzenie i prowadzenie przedstawicielstwa wymaga wpisu do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych, zwanego dalej „rejestrem przedstawicielstw”, prowadzonego przez ministra.

2. Utworzenie i prowadzenie przedstawicielstwa przez bank zagraniczny lub instytucję kredytową w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 2357 oraz z 2020 r. poz. 284, 288 i 321) nie wymaga wpisu do rejestru przedstawicielstw.

Art. 25. 1. Wpisu do rejestru przedstawicielstw dokonuje się na podstawie złożonego wniosku i zgodnie z jego treścią.

2. Wpis do rejestru dokonywany jest na okres 2 lat od dnia dokonania wpisu (obowiązywanie wpisu). Na wniosek przedsiębiorcy zagranicznego – złożony w ciągu ostatnich 90 dni obowiązywania wpisu – wpis zostaje przedłużony na kolejny okres 2 lat.

Art. 26. 1. Wniosek, o którym mowa w art. 25 ust. 1, jest sporządzany w języku polskim i zawiera:

- 1) nazwę, siedzibę i formę prawną przedsiębiorcy zagranicznego;
- 2) przedmiot głównej działalności gospodarczej przedsiębiorcy zagranicznego;
- 3) imię i nazwisko osoby upoważnionej w przedstawicielstwie do reprezentowania przedsiębiorcy zagranicznego;
- 4) adres siedziby przedstawicielstwa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Do wniosku należy dołączyć:

- 1) urzędowy odpis dokumentu potwierdzającego rejestrację przedsiębiorcy zagranicznego, na podstawie którego przedsiębiorca wykonuje działalność gospodarczą;
- 2) poświadczony urzędowo dokument określający adres siedziby przedsiębiorcy zagranicznego, zasady reprezentacji przedsiębiorcy zagranicznego oraz wskazanie osób uprawnionych do jego reprezentacji, jeżeli dokument, o którym mowa w pkt 1, nie zawiera niezbędnych informacji w tym zakresie;
- 3) dokument potwierdzający upoważnienie osoby wskazanej we wniosku do reprezentowania przedsiębiorcy zagranicznego w przedstawicielstwie, zawierający imię i nazwisko osoby upoważnionej, jej datę urodzenia, imiona jej rodziców oraz numer dokumentu tożsamości, którym osoba ta posługuje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wraz z potwierdzeniem przyjęcia tego upoważnienia przez osobę upoważnioną.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1543, 1655, 1798 i 2217 oraz z 2020 r. poz. 288, 568 i 695.

3. Jeżeli wniosek zawiera braki formalne, minister wzywa wnioskodawcę do jego uzupełnienia w terminie nie krótszym niż 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Wyznaczony termin na uzupełnienie wniosku, na umotywowany wniosek przedsiębiorcy zagranicznego złożony przed upływem tego terminu, może zostać przedłużony. W przypadku nieusunięcia braków formalnych w wyznaczonym terminie wniosek pozostawia się bez rozpoznania.

4. Dokumenty, o których mowa w ust. 2, sporządzone w języku obcym, przedstawia się wraz z tłumaczeniem na język polski, sporządzonym i poświadczonym przez tłumacza przysięgłego albo sprawdzonym i poświadczonym przez tłumacza przysięgłego, wykonującego zawód tłumacza przysięgłego na warunkach określonych w ustawie z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1326), lub przez tłumacza przysięgłego z państwa członkowskiego lub Konfederacji Szwajcarskiej.

5. Dołączony do wniosku o wpis do rejestru przedstawicielstw dokument, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, poświadcza się przez apostille, jeżeli przedsiębiorca zagraniczny działa na terytorium państwa będącego stroną Konwencji znoszącej wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych, sporządzonej w Hadze dnia 5 października 1961 r. (Dz. U. z 2005 r. poz. 938), albo przez legalizację, jeżeli przedsiębiorca zagraniczny działa na terytorium państwa niebędącego stroną tej konwencji.

6. Przedsiębiorca zagraniczny jest obowiązany posiadać tytuł prawny do nieruchomości, którą wskazał w rejestrze przedstawicielstw jako siedzibę przedstawicielstwa.

Art. 27. 1. Rejestr przedstawicielstw jest jawny.

2. Rejestr przedstawicielstw zawiera dane, o których mowa w art. 26 ust. 1, a także numer wpisu do rejestru przedstawicielstw, datę dokonania wpisu, ostatni dzień obowiązywania wpisu oraz datę wykreślenia przedstawicielstwa z rejestru.

3. O dokonaniu wpisu przedstawicielstwa do rejestru przedstawicielstw oraz o każdej zmianie wpisu, w tym przedłużeniu jego obowiązywania, minister wydaje przedsiębiorcy zagranicznemu z urzędu zaświadczenie.

4. Minister udostępnia dane, o których mowa w ust. 2, w postaci elektronicznej w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu obsługującego ministra.

5. Dane udostępnia się przez okres obowiązywania wpisu przedstawicielstwa w rejestrze oraz przez okres 5 lat od dnia wykreślenia przedstawicielstwa z rejestru.

6. Minister usuwa z rejestru dane, o których mowa w ust. 2, po upływie 10 lat od dnia wykreślenia przedstawicielstwa z rejestru.

Art. 28. 1. Minister odmawia, w drodze decyzji, wpisu do rejestru przedstawicielstw, jeżeli:

- 1) utworzenie przedstawicielstwa zagrażałoby bezpieczeństwu lub obronności państwa lub bezpieczeństwu informacji niejawnych o klauzuli tajności „poufne” lub wyższej lub innemu nadrzędnemu interesowi publicznemu;
- 2) wniosek, o którym mowa w art. 25 ust. 1, dotyczy działalności wykraczającej poza zakres określony w art. 22 i art. 23.

2. Odmowa wpisu z przyczyn, o których mowa w ust. 1 pkt 1, nie wymaga uzasadnienia faktycznego.

Art. 29. 1. Przedsiębiorca zagraniczny, który utworzył przedstawicielstwo, jest obowiązany:

- 1) używać do oznaczenia przedstawicielstwa oryginalnej nazwy przedsiębiorcy zagranicznego wraz z dodaniem wyrazów „przedstawicielstwo w Polsce”;
- 2) prowadzić dla przedstawicielstwa oddzielną rachunkowość w języku polskim zgodnie z przepisami o rachunkowości;
- 3) zgłaszać ministrowi wszelkie zmiany stanu faktycznego i prawnego w zakresie danych, o których mowa w art. 26 ust. 1, oraz wszelkie zmiany stanu faktycznego i prawnego w zakresie okoliczności, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 3, w terminie 14 dni od dnia ich wystąpienia; do zgłoszenia zmian stosuje się odpowiednio przepisy art. 26 ust. 1–5.

2. Przedsiębiorca zagraniczny tworzący przedstawicielstwo jest obowiązany ustanowić osobę upoważnioną w przedstawicielstwie do reprezentowania przedsiębiorcy zagranicznego.

Art. 30. 1. Minister wydaje, z urzędu, decyzję o wykreśleniu przedstawicielstwa z rejestru, w przypadku gdy:

- 1) przedsiębiorca zagraniczny rażąco narusza prawo polskie;
- 2) nie posiada tytułu prawnego do nieruchomości, których adres wskazał w rejestrze przedstawicielstw jako siedzibę przedstawicielstwa;

- 3) nastąpiło otwarcie likwidacji przedsiębiorcy zagranicznego, który utworzył przedstawicielstwo, lub przedsiębiorca ten utracił prawo wykonywania działalności gospodarczej;
- 4) działalność przedsiębiorcy zagranicznego zagraża bezpieczeństwu lub obronności państwa, bezpieczeństwu informacji niejawnych o klauzuli tajności „poufne” lub wyższej lub innemu nadrzędnemu interesowi publicznemu;
- 5) przedsiębiorca zagraniczny został wykreślony z rejestru wydającego dokument potwierdzający rejestrację przedsiębiorcy zagranicznego, o którym mowa w art. 26 ust. 2 pkt 1.

2. Minister wydaje decyzję o wykreśleniu przedstawicielstwa z rejestru, także w przypadku gdy przedsiębiorca zagraniczny nie wykonuje obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 1 pkt 3, a niezgłoszona zmiana ma charakter istotny.

3. Doręczenia decyzji, o której mowa w ust. 1 i 2, dokonuje się na adres siedziby przedstawicielstwa, wskazany w rejestrze przedstawicielstw.

4. Jeżeli przedsiębiorca zagraniczny nie dokona zmiany wpisu w rejestrze w przypadku zmiany adresu siedziby przedstawicielstwa, doręczenie pisma pod dotychczasowym adresem siedziby ma skutek prawny.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio w sytuacji doręczenia decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 5.

Art. 31. 1. Minister wykreśla przedstawicielstwo z rejestru na wniosek przedsiębiorcy zagranicznego.

2. Do wykreślenia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 i 695) o postępowaniu uproszczonym.

Rozdział 6

Współpraca międzynarodowa właściwych organów w zakresie świadczenia usług

Art. 32. 1. Minister monitoruje i koordynuje współpracę między właściwymi organami w zakresie uregulowanym w ustawie.

2. Współpraca, o której mowa w ust. 1, odbywa się w szczególności przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych udostępnionych przez Komisję Europejską.

Art. 33. 1. Właściwe organy są obowiązane do współpracy z właściwymi organami państw członkowskich oraz z Komisją Europejską. Współpraca polega w szczególności na:

- 1) wymianie informacji dotyczących usługodawców z państwa członkowskiego i świadczonych przez nich usług;
- 2) przeprowadzaniu kontroli działalności usługodawców z państwa członkowskiego;
- 3) występowaniu z wnioskami, o których mowa w niniejszym rozdziale, a także udzielaniu odpowiedzi na takie wnioski.

2. Właściwy organ niezwłocznie informuje wnioskodawcę oraz ministra o przeszkodach w realizacji wniosku złożonego przez właściwy organ państwa członkowskiego.

3. Właściwym organom z państw członkowskich zapewnia się dostęp do rejestrów zawierających informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1, na takich samych zasadach, jak właściwym organom krajowym.

Art. 34. 1. Właściwy organ, na wniosek właściwego organu z innego państwa członkowskiego, udziela informacji oraz przeprowadza kontrolę usługodawcy z państwa członkowskiego na zasadach określonych przepisami rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, oraz przepisami ustaw odrębnych.

2. Właściwy organ informuje wnioskodawcę o wynikach przeprowadzonej kontroli oraz o działaniach podjętych wobec usługodawcy z państwa członkowskiego.

Art. 35. 1. Właściwy organ, na wniosek właściwego organu z państwa członkowskiego, przekazuje informacje dotyczące:

- 1) postępowań dyscyplinarnych, karnych i administracyjnych,
- 2) rozstrzygnięć dotyczących niewypłacalności lub upadłości usługodawcy związanych z nadużyciami finansowymi – w zakresie, w jakim odnoszą się one bezpośrednio do kompetencji usługodawcy z państwa członkowskiego lub jego wiarygodności zawodowej.

2. W przypadku konieczności przekazania informacji, o których mowa w ust. 1, przed uprawomocnieniem się wyroku lub decyzji właściwy organ informuje wnioskującego o przysługujących usługodawcy środkach odwoławczych.

3. Właściwy organ niezwłocznie powiadamia usługodawcę z państwa członkowskiego o przekazaniu informacji, o których mowa w ust. 1.

Art. 36. 1. Jeżeli działalność usługodawcy z państwa członkowskiego stanowi poważne zagrożenie bezpieczeństwa życia, zdrowia, mienia lub środowiska naturalnego, właściwy organ występuje z wnioskiem do właściwego organu państwa, w którym usługodawca z państwa członkowskiego ma siedzibę albo – w przypadku osoby fizycznej – miejsce zamieszkania, o podjęcie działań mających na celu usunięcie zagrożenia. Organ wnioskujący niezwłocznie informuje ministra o wystąpieniu z wnioskiem.

2. Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego, który został poinformowany zgodnie z ust. 1, nie podjął działań zmierzających do usunięcia stwierdzonego zagrożenia albo podjął działania niewystarczające, organ wnioskujący zawiadamia ministra, adresata wniosku oraz Komisję Europejską o zamiarze podjęcia działań wobec usługodawcy z państwa członkowskiego. Zawiadomienie to zawiera uzasadnienie prawne i faktyczne zamierzonych działań.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, właściwy organ może podjąć działania niezbędne do usunięcia zagrożenia nie wcześniej niż po upływie 15 dni roboczych od dnia zawiadomienia, jeżeli przepisy prawa polskiego:

- 1) przewidują wyższy poziom ochrony usługobiorcy niż przepisy prawa państwa, w którym usługodawca z państwa członkowskiego ma siedzibę albo miejsce zamieszkania;
- 2) zgodnie z którymi zamierza się podjąć działania niezbędne do usunięcia zagrożenia, nie zostały poddane harmonizacji wspólnotowej w dziedzinie bezpieczeństwa usług.

4. Jeżeli usunięcie zagrożenia, o którym mowa w ust. 1, wymaga podjęcia działań przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 3, właściwy organ może podjąć niezwłocznie działania, nie stosując procedury określonej w ust. 1–3.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, właściwy organ niezwłocznie zawiadamia o podjętych działaniach właściwy organ państwa, w którym usługodawca z państwa członkowskiego ma siedzibę albo – w przypadku osoby fizycznej – miejsce zamieszkania, Komisję Europejską oraz ministra. Zawiadomienie to zawiera uzasadnienie podjęcia działań w trybie pilnym.

Art. 37. 1. W przypadku otrzymania wniosku o podjęcie działań mających na celu usunięcie zagrożenia bezpieczeństwa życia, zdrowia, mienia lub środowiska naturalnego, wobec usługodawcy mającego siedzibę albo – w przypadku osoby fizycznej – miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który czasowo świadczy usługi na terytorium państwa wnioskującego, właściwy organ informuje o tym ministra i niezwłocznie podejmuje działania mające na celu usunięcie zagrożenia.

2. Właściwy organ niezwłocznie informuje organ wnioskujący o podjętych działaniach albo o przyczynach, dla których nie podjął działań, o których mowa w ust. 1.

Art. 38. W przypadku uzyskania informacji o działalności usługodawcy z państwa członkowskiego, która może wyrządzić szkodę dla zdrowia lub środowiska naturalnego lub stanowi zagrożenie bezpieczeństwa osób przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo państwa członkowskiego, właściwy organ niezwłocznie przekazuje tę informację ministrowi, właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym usługodawca ma siedzibę albo – w przypadku osoby fizycznej – miejsce zamieszkania, Komisji Europejskiej, a także właściwym organom zainteresowanych państw członkowskich.

Art. 39. 1. Wnioski, zawiadomienia i informacje, o których mowa w przepisach niniejszego rozdziału, są przekazywane niezwłocznie w postaci elektronicznej.

2. Informacje przekazywane w ramach współpracy międzynarodowej nie mogą być wykorzystane w innym celu niż określony we wniosku.

Art. 40. Właściwy organ może wystąpić do właściwego organu z państwa członkowskiego z wnioskami w zakresie, o którym mowa w niniejszym rozdziale.

Art. 41. Minister określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres współpracy międzynarodowej w zakresie świadczenia usług, ze szczególnym uwzględnieniem zadań organów wykonujących tę współpracę oraz określeniem systemów teleinformatycznych wykorzystywanych do jej realizacji, mając na względzie zapewnienie właściwej realizacji swobody świadczenia usług.

Rozdział 7

Przepisy karne

Art. 42. Kto, będąc usługodawcą z państwa członkowskiego, nie dopełnia obowiązku podania usługobiorcy informacji, o których mowa w art. 8 i art. 11, albo podaje informacje nieprawdziwe, podlega karze grzywny.

Art. 43. Orzekanie w sprawach określonych w art. 42 następuje w trybie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 8

Przepis końcowy

Art. 44. Ustawa wchodzi w życie w terminie¹³⁾ i na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej (Dz. U. poz. 650).

¹³⁾ Ustawa weszła w życie z dniem 30 kwietnia 2018 r. na podstawie art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej (Dz. U. poz. 650).